

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. V.**, zast. JUDr. Bedři Tomáškem, advokátem, se sídlem Politických vězňů 27, Kolín IV., proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2013, č. j. 46 A 112/2013 – 11,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Přípisem ze dne 16. 9. 2013, č. j. 139467/2013/KUSK (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný informoval žalobce o výsledku přezkoumání lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k práci vydaného MUDr. V. L. pro společnost Toyota Peugeot Citroen Automobile Czech, s. r. o., kterým žalobce pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost k práci na pracovišti svařovna, výroba, logistika u výše uvedeného zaměstnavatele. Žalovaný podle ustanovení § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“), návrh žalobce na přezkoumání lékařského posudku zamítl a napadený lékařský posudek potvrdil v celém rozsahu. Z doložené zdravotnické dokumentace žalovaný zjistil, že žalobce má zdravotní obtíže především z oblasti pohybového aparátu. Žalobce v dubnu 2012 utrpěl úraz pravého lokte v důsledku napadení, následná vyšetření prokázala poškození nervu medianus na obou horních končetinách a lehké poškození nervu ulnaris v loketním kloubu pravé ruky. Dále byla zjištěna blokáda přechodu krční a hrudní páteře, přičemž se jednalo o dlouhotrvající vertebrogenní algický syndrom. Vyšetření v lednu 2013 potvrdilo lehčí poškození nervu medianus v oblasti karpálních tunelů na obou

horních končetinách, bez prokázání poškození nervu ulnaris. Příčinou obtíží žalobce jsou pravděpodobně vrozené i degenerativní změny v oblasti krční a hrudní páteře. Pokud bude docházet k zatěžování či přetěžování páteře vlivem faktorů pracovního prostředí, lze do budoucna očekávat recidivy obtíží se zhoršením zdravotního stavu žalobce. Aby k tomu nedošlo, je nutné dodržovat režim vertebropata, což není možné v posuzovaném pracovním zařazení. Vzhledem k charakteru onemocnění horních končetin (syndrom karpálního tunelu a tzv. tenisový loket) je pravděpodobná recidiva. Žalobce byl posuzován pro dvě možná pracovní zařazení – operátor ve svařovně – výrobě a operátor ve svařovně – logistice. Zdravotní stav žalobce byl proto posuzován ve vztahu k těmto pracovním zařazením, přičemž bylo zjištěno, že tento druh práce není vhodný pro osobu s chronickým či recidivujícím onemocněním krční a hrudní páteře pro riziko zhoršení už existujících zdravotních obtíží. Poškození pohybového systému žalobce představuje onemocnění, které výrazně limituje jeho odolnost k zátěži, není proto pro něj vhodná práce v rizikovém pracovním prostředí s nadlimitními hodnotami celkové fyzické zátěže a ve vynucené pracovní poloze. Z důvodu operace „tenisového lokte“ a syndromu karpálního tunelu není pro žalobce vhodná práce v riziku lokální svalové zátěže horních končetin. Pracovní prostředí, v němž má žalobce působit, je pro něj nevhodné, vyřazení žalobce z tohoto prostředí je proto nutno chápat jako preventivní opatření sledující zabránění progresu jeho zdravotních obtíží. Posouzení zdravotní způsobilosti náleží poskytovateli pracovnělékařských služeb, nikoli neuroložce, jejichž závěru se žalobce dovolává. Skutečnost, že se žalobce v době, kdy není exponován faktorům pracovního prostředí, cítí zdravý, není pro posouzení jeho zdravotní způsobilosti k práci rozhodující. Zdravotní stav žalobce byl pro účely zdravotního posouzení podle žalovaného zjištěn v dostačující míře pro stanovení příslušného posudkového závěru a bylo správně konstatováno, že žalobce není zdravotně způsobilý k práci operátora na svařovně, ve výrobě a v logistice. Lékařský posudek ze dne 11. 7. 2013 vydaný MUDr. V. L. je proto dle žalovaného správný.

[2] Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou ze dne 29. 11. 2013, v níž tvrdil, že žalovaný vychází pouze z odborného stanoviska znalce MUDr. Jiřího Chalupky, CSc., s jehož závěry žalobce nesouhlasí, neboť nebyly opatřeny všechny podklady. Změny v oblasti krční a hrudní páteře nejsou vrozené, ale mají původ ve fyzickém napadení, což dokládá i to, že po operaci v dubnu 2013 veškeré obtíže zmizely. Syndromem karpálního tunelu žalobce nikdy netrpěl, jak vyplývá i z výstupní lékařské prohlídky v TPCA. Tzv. tenisový loket byl operačně rovněž vyřešen. Není proto důvodná obava z recidivy těchto onemocnění. Žádné onemocnění, které by jej omezovalo ve vykonávané práci u společnosti TPCA, neexistuje. Zdravotní dokumentace neobsahuje podklad, podle něž by měl generativní a vrozené změny v oblasti hrudní a krční páteře, přičemž pravidelné prohlídky včetně podrobné nástupní prohlídky nic v minulosti neobjevily. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud v Praze usnesením ze dne 2. 12. 2013, č. j. 46 A 112/2013 – 11, žalobu odmítl. V odůvodnění uvedl, že napadené rozhodnutí nepodléhá přezkumu soudů ve správním soudnictví, neboť není rozhodnutím správního orgánu, ale jen jiným úkonem, který je ze soudního přezkumu vyloučen. Odkázal přitom na nález pléna Ústavního soudu ČR ze dne 23. 9. 2008, který se touto problematikou zabýval, a to v návaznosti na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 – 125, (ve shodě s ním). Žalobce totiž napadl lékařské posudky o zdravotní způsobilosti, které však v souladu s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nemohou být soudně přezkoumávány. K dotčení práv žalobce totiž dochází teprve navazujícím pracovněprávním úkonem zaměstnavatele a soudní kontroly správnosti lékařského posudku se lze domoci právě až v rámci případného pracovněprávního sporu.

[4] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2013, č. j. 46 A 112/2013 – 11, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne

pokračování

17. 12. 2013, v níž uvedl, že napadá usnesení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel byl přesvědčen, že krajský soud se měl od judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu odchýlit, protože v opačném případě není zaručena ochrana základních práv účastníka řízení, přičemž poukazoval na odlišná stanoviska tří soudců Ústavního soudu. Stěžovatel popsal vývoj názoru na přípustnost předmětné žaloby a dovozoval, že odmítnutím žaloby byl poškozen a že mu bylo znemožněno, aby se domohl svých práv. Stěžovatel setrval na stanovisku, že jeho zdravotní stav byl nesprávně posouzen a proto bylo nesprávně konstatováno, že je nezpůsobilý k výkonu předmětné práce u společnosti TPCA. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatele vyjádřil v podání ze dne 21. 1. 2014, v němž vyslovil názor, že stěžovatelova argumentace obsažená v kasační stížnosti je nekonkrétní, stěžovatel neuvádí žádná konkrétní tvrzení týkající se projednávané věci a nenaplnuje tak podmínky pro podání kasační stížnosti podle § 104 odst. 4 s. ř. s. K argumentaci stěžovatele odlišnými stanovisky tří ústavních soudců k otázce soudního přezkumu lékařských posudků žalovaný uvedl, že odlišná stanoviska soudců Ústavního soudu jsou v důsledku přijetí nové právní úpravy obsoletní. Žalovaný setrval na stanovisku, že rozhodnutí o přezkoumání lékařského posudku není žádným konstitutivním aktem, ale pouze deklarativním rozhodnutím, které konstatuje výsledek šetření provedeného odborně způsobilou osobou, zjišťující objektivně existující zdravotní stav. I kdyby se správní soudy přiklonily k názoru stěžovatele a přezkoumávaly takové akty, musely by se podle žalovaného omezit pouze na přezkoumání postupu správního orgánu, nemohly by se vyjádřit k obsahu lékařského posudku. Teprve uplatněním lékařského posudku ve vztahu zaměstnavatel-zaměstnanec dojde ke změně práv a povinností osoby, případné spory budou moci efektivně řešit obecné soudy. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[6] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody zakládající její nepřipustnost podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Stěžovatel ve své kasační stížnosti podřadil důvody podání kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) - e) s. ř. s. Pokud ovšem stěžovatel kasační stížností napadá rozhodnutí o odmítnutí žaloby, z povahy věci pro něj přichází v úvahu pouze kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 7/2004 – 47, ze dne 18. 3. 2004; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), pod který je podřaditelná i námitka o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí.

[9] Nejvyšší správní soud ale je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto odmítavé rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda

je žaloba stěžovatele důvodná, tj. zda napadené rozhodnutí je nezákonné a zda posouzení zdravotního stavu stěžovatele bylo správné.

[10] Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že rozsah přezkumu rozhodnutí soudu v řízení o kasační stížnosti je vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí. Jestliže krajský soud žalobu odmítl a věc samu neposuzoval, může Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda žaloba je důvodná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 – 49; ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 – 65).

[11] Kasační stížnost směřující proti odmítavému výroku krajského soudu není důvodná.

[12] Podle ustanovení § 42 odst. 1 zákona o specifických zdravotních službách „lékařský posudek o zdravotní způsobilosti nebo o zdravotním stavu (dále jen „lékařský posudek“) vydává poskytovatel na žádost pacienta, který je posuzovanou osobou, nebo jiné k tomu oprávněné osoby po posouzení zdravotní způsobilosti, popřípadě zdravotního stavu posuzované osoby, posuzujícím lékařem, a to na základě zhodnocení a) výsledků lékařské prohlídky a dalších potřebných odborných vyšetření (dále jen „lékařská prohlídka“), b) výpisu ze zdravotnické dokumentace vedené o posuzované osobě jejím registrujícím poskytovatelem v oboru všeobecné praktické lékařství nebo v oboru praktické lékařství pro děti a dorost (dále jen „registrující poskytovatel“), je-li posuzovaná osoba u takového poskytovatele registrována, nebo jde-li o posuzovanou osobu, o jejímž zdravotním stavu je vedena zdravotnická dokumentace na území jiného státu, též na základě výpisu z této dokumentace, ke kterému je přiložen úředně ověřený překlad do českého jazyka; úředně ověřený překlad se nepředkládá k výpisu ze zdravotnické dokumentace vedené ve slovenském jazyce; výpis ze zdravotnické dokumentace si může posuzující lékař vyžádat prostřednictvím posuzované osoby, c) zdravotní náročnosti pro výkon práce, služby, povolání, vzdělávání, sportu, tělesné výchovy nebo jiné činnosti (dále jen „činnost“), pro které je osoba posuzována, a podmínek, za kterých je činnost vykonávána, nebo nároků činnosti na zdraví posuzované osoby.“

[13] Podle ustanovení § 46 odst. 1 zákona o specifických zdravotních službách „má-li posuzovaná osoba nebo osoba, které uplatněním lékařského posudku vznikají práva nebo povinnosti, za to, že lékařský posudek je nesprávný, může do 10 pracovních dnů ode dne jeho prokazatelného předání podat návrh na jeho přezkoumání poskytovateli, který posudek vydal. Osoba, které uplatněním posudku vznikají práva nebo povinnosti a které byl posudek předán posuzovanou osobou, může návrh na přezkoumání lékařského posudku podat do 10 pracovních dnů ode dne jeho předání, a to poskytovateli uvedenému ve větě první.“

[14] Podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o specifických zdravotních službách „pokud poskytovatel návrhu na přezkoumání lékařského posudku nevyhoví v plném rozsahu, postoupí do 10 pracovních dnů ode dne jeho doručení, pokud se jedná o lékařský posudek o zdravotní způsobilosti, v ostatních případech do 30 dnů, spis s návrhem na přezkoumání, včetně podkladů potřebných pro přezkoumání lékařského posudku a svého stanoviska, příslušnému správnímu orgánu.“

[15] Podle ustanovení § 47 odst. 2 zákona o specifických zdravotních službách „příslušný správní orgán do 30 pracovních dnů ode dne doručení spisu s návrhem na přezkoumání lékařského posudku a) tento návrh zamítne a napadený lékařský posudek potvrdí, nebo b) napadený lékařský posudek zruší a vrátí věc poskytovateli k vydání nového lékařského posudku, nebo c) napadený lékařský posudek zruší. Lhůtu podle věty první může správní orgán ve zvlášť odůvodněných případech prodloužit o dalších 15 pracovních dnů.“

[16] Nejvyšší správní soud se tedy má ke kasační stížnosti zabývat tím, zda žalobou napadené rozhodnutí bylo způsobilé přezkumu ve správním soudnictví.

[17] Dřívější judikatura Nejvyššího správního soudu stran přezkoumatelnosti lékařských posudků ve správním soudnictví nebyla jednotná, což vyústilo (k podané ústavní

pokračování

stížnosti) v nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2007, sp. zn. IV. ÚS 613/06, kterým pro nejednotnost judikatury zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2006, č. j. 4 Ads 81/2005 – 76, zabývající se věcí lékařského posudku.

[18] Návazně se věcí zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 - 125, dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského úřadu vydané podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, tj. lékařský posudek, nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti, a proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Takový úkon správního orgánu je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu, a žalobu proti němu proto soud podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona odmítne. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „posudek zařízení (lékaře) závodní preventivní péče je odborným dobrozdáním o naplnění hypotézy uvedené v citované normě zákoníku práce; tento lékař svůj odborný náhled podává při znalosti pracovních podmínek, zdravotního rizika práce a zdravotního stavu posuzované osoby. Jde ve shora uvedeném smyslu právních předpisů o závodní preventivní péči o službu poskytovanou zaměstnavateli, aby ten byl s to dostát svým zákonným povinnostem. Lékař závodní preventivní péče (zařízení) tedy v žádném případě nevystupuje jako osoba, které bylo zákonem svěřeno rozhodování o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy. Lékař závodní preventivní péče je součástí odborného servisního pracoviště, které ze zákona je povinen zaměstnavatel zajišťovat, aby dostal svým povinnostem na úseku ochrany zdraví při práci... odborné vyjádření lékaře preventivní závodní péče samo o sobě vůbec neingeruje do práv a svobod zaměstnance, je, jak shora uvedeno, pouze dobrozdáním určeným zaměstnavateli... Lze tedy dovést, že posudek o zdravotní způsobilosti k práci v projednávané věci nebyl vydán správním orgánem při rozhodování o právech a povinnostech v oboru veřejné správy; jednalo se o dobrozdání smluvního partnera zaměstnavatele poskytujícího závodní preventivní péči jemu i jeho zaměstnancům o naplnění hypotézy normy § 37 odst. 1 písm. a) zákoníku práce ve vztahu ke konkrétnímu zaměstnanci. Především nutno zdůraznit postavení zařízení (lékaře) zdravotní preventivní péče jako odborného poradce zaměstnavatele, nikoli jako vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech; výklad, v němž by soud nadal služby zdravotně preventivní péče vrchnostenským charakterem, by potřel zcela jejich smysl a účel, jak plynou ze shora podaných zákonných norem i mezinárodního práva (smluv, jimiž je Česká republika vázána). Takový přístup by byl zcela poplatný dřívějšímu nazírání na poskytování lékařské péče jako paternalistického aktu, včetně formálního pojetí jako „rozhodování o zdravotním stavu“... Jestliže rozšířený senát shora uzavřel, že posudek zařízení (lékaře) závodní preventivní péče není úkonem, jenž by přímo konstitoval práva nebo povinnosti ani zaměstnance, ani zaměstnavatele, pak tentýž závěr platí o přezkumném aktu, jenž se sice formálně řídí v procesu správním řádem, ovšem materiálně na povaze úkonu nemůže ničeho změnit... Posudek lékaře o zdravotní způsobilosti k práci sám o sobě však právní sféru žalobce nijak nemění (a nadto není vydán žádným „správním orgánem“ – viz shora - nadaným rozhodovat o právech a povinnostech) – pokud by nebyl zaměstnavateli předložen, a to z jakýchkoli důvodů, pak právní sféra žalobcova nijak netrpí. Teprve předložením zaměstnavateli tento subjekt zjistí, že hypotéza normy jako její skutková část byla naplněna a on je povinen stanoveným způsobem konat. Platnost jeho soukromoprávního úkonu pak může být předmětem občanského soudního řízení (k tomu dále). Dobré zdání lékaře (posudek o způsobilosti k práci) je založen na vysoce odborném posouzení zdravotního stavu a znalosti konkrétních pracovních podmínek, jde tedy o zkoumání skutkových okolností na odborném podkladu, nikoli o rozhodování o právním postavení žalobce. Jakýkoli další přezkum posudku soudem by pak mohl spočívat zásadně jedině pouze v obstarání dalšího znaleckého nálezu a jeho převzetí, pokud by netrpěl zcela evidentními logickými rozpory, neboť soud na odborných závěrech sám nemůže ničeho změnit... Lze tedy uzavřít, že posudek vydaný zařízením závodní preventivní péče o způsobilosti k práci určitého zaměstnance není aktem orgánu rozhodujícího autoritativně ve sféře veřejnoprávní; představuje dobré zdání odborného poradce zaměstnavatele o tom, zda v rámci prevence ochrany zdraví při práci může zaměstnanec určitou práci dále vykonávat... Rozšířený senát se v důsledku shora podaných důvodů přiklonil k právnímu názoru, podle něhož úkon krajského úřadu podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, kterým byl přezkoumán posudek lékaře zdravotní preventivní péče o zdravotní způsobilosti k práci, pro účely § 37 odst. 1 písm. a) zákoníku práce nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti v oblasti veřejného práva, a proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Takový úkon je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu, a žalobu proti němu proto soud podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona odmítne.“

[19] Výše uvedený závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byl následně potvrzen nálezem Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 11/08. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v mezidobí došlo k podstatné změně právní úpravy, neboť vydávání pracovně-lékařských posudků o zdravotní způsobilosti nově upravuje zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů, nelze však dovodit, že by v důsledku přijetí této právní úpravy došlo k takové změně, že by bylo nutné dovodit soudní přezkoumatelnost těchto posudků. Nadále totiž platí, že lékařský posudek, jenž obsahuje závěr o nezpůsobilosti zaměstnance k práci, nekonstituuje tomuto zaměstnanci ani jeho zaměstnavateli žádná práva ani povinnosti, neboť ke změnám v pracovním poměru nedochází samotným vydáním tohoto posudku, ale až následnými úkony zaměstnavatele, případně zaměstnance, které jsou soudně přezkoumatelné před civilními soudy. Lékařský posudek ani jeho následný přezkum podle ustanovení § 47 zákona o specifických zdravotních službách proto nepředstavuje v souladu s výše uvedeným rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a není proto přezkoumatelný ve správním soudnictví. Krajský soud proto postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele proti napadenému rozhodnutí odmítl.

[20] Na výše uvedeném přitom ničeho nemění ani skutečnost, že k nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 11/08 uplatnili někteří soudci odlišná stanoviska, neboť tyto odlišné názory nejsou na rozdíl od názoru většiny soudců Ústavního soudu právně závazné. Judikatura ve vztahu k přezkoumatelnosti lékařských posudků je po rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ustálená (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2012, č. j. 4 Ans 3/2012 – 33; ze dne 26. 6. 2013, č. j. 3 Ads 82/2012 – 38) a Nejvyšší správní soud nevidí jakýkoli důvod se od ní odchýlovat. Ostatně stěžovatel pouze obecně argumentuje porušením svých práv, konkrétně však ničeho neuvádí a z kasační stížnosti nevyplývá, že by neměl možnost brojit proti případným úkonům zaměstnavatele týkající se jeho pracovního poměru.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[21] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Praze k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu